

Sygn. akt VII U 1241/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2016 roku w Lublinie

sprawy Z. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 08 czerwca 2015 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala Z. C. prawo do emerytury od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 1241/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił Z. C. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł Z. C. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w Zakładzie (...) w latach 1979-1994 na stanowiskach mechanika kotłowego i palacza kotłów wysokoprężnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Z. C. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 27 lat, 11 miesięcy i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 4 lata, 9 miesięcy i 26 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w dniu 1 sierpnia 1979 roku został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (późniejsza nazwa: (...) Przedsiębiorstwo Produkcji (...)) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza-mechanika. W dniu 1 stycznia 1980 roku został przeniesiony na stanowisko ślusarza-operatora węzła ciepłowniczego-spawacza. Od dnia 1 lipca 1986 roku został przeniesiony na stanowisko palacza kotłowego-operatora węzła ciepłego. W dniu 1 maja 1987 roku awansował na stanowisko mistrza Wydziału (...). W dniu 1 września 1990 roku został Kierownikiem Wydziału (...). Od dnia 1 kwietnia 1994 roku był z-cą kierownika (...) (umowy o pracę, angaże, świadectwo pracy – akta osobowe – k. 20). Od początku zatrudnienia wnioskodawca zajmował się remontami kotłów wysokoprężnych.

Pracował w systemie pracy jednozmianowej. Naprawiał napędy, zawory, belki rusztowe. W zakładzie początkowo znajdowały się dwa kotły. Na czas naprawy wyłączano jeden z nich. Następnie pracował jako palacz kotłowy. Pilnował, aby w kotle panowało odpowiednie ciśnienie, właściwa dawka miała węgla. Miał być transportowany taśmociągami i wnioskodawca ręcznie zasypywał nim kocioł. Następnie jako mistrz bezpośrednio nadzorował pracę palaczy oraz odzūżlaczy zajmujący się wywożeniem żużlu. Sam również pomagał pracując razem z podległymi mu pracownikami w razie potrzeby. Jako kierownik kotłowni nadzorował pracę powyższych pracowników, a także mistrzów. Oceniał ich pracę, prowadził dokumentację, rozliczał pracowników z wykonanej pracy, prowadził listy płac i listy obecności. Składał zamówienia materiałowe. Pracował w budynku obok kotłowni. (zeznania wnioskodawcy – k. 13v, 36-36v, zeznania T. Z. – k. 35v-36, zeznania M. G. – k. 36).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z (...) Przedsiębiorstwa Budowlanego zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. T. Z. pracował z wnioskodawcą od 1979 roku do 1990 roku na stanowiskach brygadzysty i zastępcy kierownika wydziału. M. G. pracował tam od 1977 roku do 1994 roku jako zbrojarz-betoniarz. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczyli jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca swoją pracę przez cały okres zatrudnienia do czasu objęcia stanowiska kierownika wykonywał w kotłowni, gdzie w palił w piecu oraz nadzorował pracę palaczy. Pracował w trudnych warunkach w wysokiej temperaturze i dużym zapyleniu. Zeznania wnioskodawcy w pełni potwierdziły okoliczności podniesione przez świadków. Były spójne i logiczne i zasługiwały na obdarzenie ich wiarą.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 1 stycznia 1980 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku (10 lat i 8 miesięcy) wskazaną w wykazie A, dziale XIV poz. 1 Prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego, poz. 2 Prace oczyszczaczy przemysłowych kotłów parowych lub wodnych oraz dział XIV poz. 24 Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Pracami podstawowymi, nad którymi nadzór sprawował wnioskodawca były prace palaczy i oczyszczaczy.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4

stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Okresem bezspornym było 4 lat, 9 miesięcy i 26 dni, a w niniejszym postępowaniu wnioskodawca dodatkowo udowodnił okres 10 lat i 8 miesięcy. Tym samym spełnia wymagane przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić Z. C. prawo do emerytury od dnia(...)roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.